

Strony skarżące podnoszą, że określenie wskaźnika emisyjności dla rudy spiekanej jest również niezgodne z art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87, ze względu na to, że Komisja ustanowiła ów wskaźnik korygując dane. Nie odpowiada to kryteriom określania wskaźników ustanowionym w art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 10a dyrektywy 2003/87 poprzez ustanowienie wskaźnika emisyjności dla ciekłego metalu

Podobnie, strony skarżące podnoszą, że ustanowienie wskaźnika dla ciekłego metalu jest niezgodne z art. 10a dyrektywy 2003/87, ponieważ Komisja nie wzięła pod uwagę pełnej zawartości dwutlenku węgla w gazach odlotowych przy wytwarzaniu żelaza i stali włącznie z ich użyciem przy produkcji elektryczności, a przeciwnie, zastosowała obniżenie o 25 %. Tymczasem, z brzmienia art. 10a ust. 1 akapit trzeci zdanie drugie dyrektywy 2003/87, systematyki, ratio legis dyrektywy oraz jej wykładni historycznej wynika, że Komisja nie jest uprawniona do dokonania tego rodzaju obniżenia.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE

Strony skarżące podnoszą również, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób swej decyzji. Jej zdaniem uzasadnienie ustanowienia wskaźników jest niedostateczne. Również podniesione przez Komisję wątpliwości co do ewentualnych zakłóceń konkurencji nie zostały należycie uzasadnione. Narusza to art. 296 akapit drugi TFUE.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Strony skarżące uważają, że zaskarżona decyzja jest również sprzeczna z zasadą proporcjonalności w zakresie dotyczącym ustanowienia wskaźników dla rudy spiekanej i ciekłego metalu.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania

Ponadto, skarżące podnoszą naruszenie zasady równego traktowania.

- 6) Zarzut szósty dotyczący konieczności stwierdzenia nieważności całej decyzji

Strony skarżące uważają, że należy stwierdzić nieważność decyzji w całości, ponieważ częściowe stwierdzenie nieważności, ograniczone wyłącznie do wskaźników dla rudy spiekanej i ciekłego metalu powodują automatycznie zastosowanie ogólnych metod rezerwowych do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie art. 10 ust. 2 lit. b) w związku z art. 3 lit. c) zaskarżonej decyzji. Odniosłoby to dla skarżących jeszcze mniej korzystny skutek, niż gdyby zastosowano nieprawidłowe wskaźniki Komisji dla rudy spiekanej i ciekłego metalu.

(¹) Dz.U. L 130, s. 1.

(²) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — Eurofer przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/11)

(2011/C 269/123)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i C. Dittrich, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2011) 2772, Dz.U. L 130, s. 1],
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca uważa decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹). Wnosi ona o stwierdzenie nieważności decyzji w całości.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10a dyrektywy 2003/87 (²) przez określenie wskaźnika dotyczący produktu w odniesieniu do ciekłego metalu

Strona skarżąca powołuje się na niezgodność z prawem zawartych w załączniku I zaskarżonej decyzji wytycznych w odniesieniu do wskaźnika dotyczącego produktu.

Strona skarżąca podnosi, że ustalenie wskaźnika dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu stanowi naruszenie art. 10a dyrektywy 2003/87, ponieważ Komisja nie uwzględniła pełnej zawartości węgla w gazach odlotowych uwalnianych się podczas produkcji żelaza i stali włączając ich zastosowanie dla wytwarzania energii elektrycznej i, wręcz przeciwnie, dokonała potrącenia w wysokości około 25 %. Z brzmienia art. 10a ust. 1 akapit trzeci zdanie drugie dyrektywy 2003/87, z systematyki, jak również celu i jego wykładni historycznej wynika, że Komisja nie jest uprawniona do takich potrąceń.

2. Zarzut drugi dotyczący uchybienia obowiązkowi uzasadnienia wynikającemu z art. 296 ust. 2 TFUE.

Strona skarżąca podnosi następnie, że Komisja nie uzasadniła swojej decyzji w sposób wystarczający. Zdaniem skarżącej uzasadnienie do ustanowienia wskaźników dotyczących produktów jest wadliwe. Podnosi ona, że wskazane przez Komisję zastrzeżenia dotyczące ewentualnych zakłóceń konkurencji są nieodpowiednio uzasadnione. Stanowi to naruszenie art. 296 akapit 2 TFUE.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Strona skarżąca uważa, że zaskarżona jest również sprzeczna z zasadą proporcjonalności w zakresie dotyczącym ustanowienia wskaźników dotyczących produktów.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.

Ponadto, skarżąca powołuje naruszenie zasady równego traktowania.

5. Zarzut piąty dotyczący konieczności stwierdzenia nieważności decyzji w całości.

Strona skarżąca stoi na stanowisku, że należy stwierdzić nieważność decyzji w całości, ponieważ w przypadku częściowego stwierdzenia nieważności, ograniczonej wyłącznie do wskaźnika dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu, konsekwencją byłoby automatyczne zastosowanie metody rezerwowej przy przydziale bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 10 ust. 2 lit. b) w związku z art. 3 lit. c) zaskarżonej decyzji akapit trzeci zdanie drugie dyrektywy 2003/87. Stwarzałoby to dla skarżącej jeszcze gorszą sytuację polegającą na zastosowaniu błędnych wskaźników Komisji dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu.

(¹) Dz.U. L 130, s.1

(²) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32)

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — Evonik Industries przeciwko OHIM — Bornemann (EVONIK)

(Sprawa T-390/11)

(2011/C 269/124)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Evonik Industries AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen (Obernkirchen, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego (Drugiej Izby Odwoławczej) z dnia 19 kwietnia 2011 r. (sprawa nr R 1802/2010-2) w zakresie, w jakim międzynarodowemu znakowi towarowemu nr 918 426 „EVONIK” odmówiono rozszerzenia ochrony na terytorium Unii Europejskiej;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „EVONIK” dla towarów i usług z klas 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11, 16, 17, 19, 35, 37, 39, 40, 41 i 42 — międzynarodowy znak towarowy nr 918 426.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowy słowny znak towarowy „EVO” dla towarów i usług z klas 7, 37 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 75 oraz art. 76 rozporządzenia nr 207/2009, i) ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, ii) ponieważ Izba Odwoławcza oparła swoje rozstrzygnięcie na zarzutach, do których skarżąca nie mogła się ustosunkować i iii) ponieważ Izba Odwoławcza oparła zaskarżoną decyzję na argumentie, którego wnoszący sprzeciw nie podniósł w postępowaniu.